

[Finansministeren.]

og landets økonomiske bæreevne. Der er fremsat en del kommentarer hertil, men dem skal jeg lade ligge; der er imidlertid siden dengang fra Landboforeningerne og Husmandsforeningerne rettet en henvendelse til staten, der måske nok i nogen grad kunne tyde på, at opfordringen om, at man nøje skal overveje, hvad man stiller krav om til staten i den nuværende situation, er opfattet for snævert, som om den kun vedrørte arbejdsmarkedets to parter: arbejdere og arbejdsgivere. Det vil jeg gerne have lov til at berigtige ved denne lejlighed og sige, at opfordringen gjaldt jo alle befolknings- og interessegrupper.

Det var naturligvis kun efter nøje overvejelse, at jeg i fremsættelsestalen sagde noget om arbejdsmarkedets parter. Det var måske rimeligt at vente, at nogle af ordførerne havde sagt lidt om landbrugets ønsker i den nuværende situation; jeg savnede det i hvert fald, og det kan jo også være, at Landbo- og Husmandsforeningerne savnede det — men det kan jo nås endnu.

Den henvendelse, vi har fået fra Landbo- og Husmandsforeningerne, indeholder en række forslag til forbedring af landbrugets økonomiske forhold. Jeg forstår så udmærket godt, at man, når de økonomiske forhold forværres, overvejer, på hvilken måde man kan få dem forbedret.

Man kan sige, at forslagene falder i 3 grupper: forholdsregler, der skal skaffe øgede indtægter fra udlandet — og det, jeg her tænker på, er jo, at man, for at sige det kort, skal have eksportudvalgene tilbage; dernæst forslag til øgede indtægter på hjemmemarkedet — altså forslag vedrørende hjemmemarkedspriserne og en eventuel kornordning; endelig: forslag om øgede indtægter fra staten — og det er vel forslaget om nedsættelse særlig af ejendoms-skatte.

Nu kan der vel ikke være nogen som helst uenighed om, at enhver forholdsregel, der kan medføre øget salg eller højere priser på de udenlandske markeder —

nej, jeg må hellere rette det til, at det vil være godt at gennemføre forholdsregler, der kan medføre øget salg og højere priser på de udenlandske markeder; derimod er jeg ikke helt sikker på, at man kan enes om *enhver* forholdsregel. Det må være afgørende, hvordan man søger det opnået.

Fra regeringens side ser man uhyre velvilligt på alle bestræbelser, der kan udfoldes i denne retning, og jeg personlig har med stor glæde set, at man inden for landbruget interesserer sig virkelig for, hvordan man skal sælge sine varer; men jeg tror nok, der vil være særdeles store betænkeligheder inden for regeringen — jeg kunne også tænke mig her i tinget — ved sådan uden videre at vende tilbage til den tidligere ordning med eksportudvalg. Det rejser en lang række problemer — det har regeringen også svaret — som vi nøje må overveje.

Jeg vil gerne sige lidt mere om de to andre forslag, forslaget om øgede indtægter på hjemmemarkedet og forslaget om øgede indtægter fra staten.

Øgede indtægter på hjemmemarkedet skulle, så vidt jeg kan se, hovedsagelig opnås ved, at hjemmemarkedspriserne på landbrugsvarerne sættes i vejret, eventuelt så de bliver højere end de — som man synes — noget for lave eksportpriser.

Det første spørgsmål, man i denne forbindelse stiller, er: vil det hjælpe landbruget? Jeg er egentlig ikke helt klar over, om landbruget har stillet sig dette spørgsmål. Man kan nemlig spørge: hvis man får højere hjemmemarkedspriser, hvordan vil det så gå med afsætningen på hjemmemarkedet? Det kan jo tænkes, at afsætningen vil gå ned på hjemmemarkedet, således at man ikke får flere penge i kassen fra hjemmemarkedet. Til gengæld får man mere at afsætte i form af eksport, og da eksportprisen er lav og den samlede eksportpris må blive endnu lavere, når der skal afsættes mere, kan det være, at resultatet af den samlede transaktion bliver en mindre indtægt for hele afsætningen. Jeg ved ikke, om dette er gennemtænkt for de enkelte varer. Man